

— Задекътъ е друго Марко, него го припознаватъ и ученитѣ!... каза Мичо разгорѣщенъ.

— Аманъ джанъмъ! сѣ Задека ни посочвашъ! остави се съ тоя Задекъ.

Мичо пламнѣ.

— Ако не щешъ Задека, азъ да ти покажъ и друго пророчество, много по-дълбоко и по-ясно.

— Отъ кого е?

— Отъ провидѣние Божие е. Духъ свети само може да го вдѣхне... Човѣшки умъ го не измисля.

И Мичо захванъ да бърка въ пазвата на салтамарката си.

Марко го гледаше очуденъ.

— Ахъ, остало е тефтерчето ми у дома, каза Мичо съ досада, но чакай, азъ можъ да си го припомнѣ... Ако кажешъ, че и сега не вѣрвашъ за паданието на Туркия, азъ щъ те оставѣ да се мъчишъ... На глухия съ тѣнанъ му блѣскай, той пакъ не чуе.

И Мичо извади дивитя си, затопи перото въ мастилницата и пакъ хванъ да търси въ джеба си.

— Късче бѣла книга нѣмашъ ли?

— Нѣмамъ, каза Марко, като потърси и той въ пазвата си.

— Чакай, тука щъ пишъ!

И Мичо се облѣгнѣ до топа и зе да драще по гладката му повърхность.

Марко гледаше съ любопитство.

Скоро тамъ се источихъ нѣколко редове отъ черковни букви и арабски цифри, правилно размѣсени, въ слѣдующия видъ:

Т(=300) V(=400) P(=100) Ц(=900) I(=10) Я(=1)

К(=20) €(=5)

П(=80) Я(=1) Д(=4) Н(=50) €(=5).

Тия черковни слова четени като букви, казвахъ: Түрціа